

[Lysholm Christensen]

sluttet os nogle regler i international sammenhæng på det punkt, og det vil vi gerne stå ved, og derfor mener vi ikke, at der umiddelbart er grundlag for at ændre på disse regler.

Punkt 2 om, at flygtninge skal vende tilbage til deres hjemland, så snart forholdene gør det muligt, kan vi ikke være uenige i. Det er da helt naturligt, at sådan må det være. Spørgsmålet er så, hvordan man vurderer forholdene derhjemme, hvornår det er muligt at vende hjem. Det kan godt være, at det ikke er muligt at vende hjem umiddelbart efter, at der eventuelt er lavet en fredsslutning. Så der er nødt til at være noget elastik i en sådan ordning. Men naturligvis er det det rigtige, at et stort antal vender hjem. Nogle vil formentlig blive hængende, og det ser vi heller ikke noget problem i.

Så er der punkt 3 om effektive indgreb over for kriminelle flygtninge. Der vil jeg sige, at der jo allerede er en række initiativer i gang på det punkt. Det er jo ikke sådan, at vi tolererer hvad som helst fra flygninges side, når det gælder kriminalitet eller overtrædelser af vores lovgivning – bestemt ikke. Derfor ser vi ingen grund til at lave nogen ny lovgivning på det punkt, men henstiller, at man efterkommer de regler, der er. Og i øvrigt er der også tanker i gang om, hvordan det kan gøres mere effektivt inden for de gældende rammer.

Med hensyn til hurtig sagsbehandling er vi jo ved det punkt, hvor indenrigsministeren klart har gjort rede for her tidligere i debatten, at der er nogle initiativer i gang fra regeringens side, som vi hilser med stor tilfredshed. Vi venter os meget af de kommende ugers forhandlinger på det punkt. Vi tror, man kan komme et godt stykke i retning af en hurtigere sagsbehandling, uden at det behøver at gå ud over retssikkerheden. Så dér medvirker vi gerne positivt til at få nogle løsninger i hus.

Med hensyn til punkt 6 om Ombudsmanden vil jeg sige, at Ombudsmanden selvfølgelig fortsat skal kunne kontrollere, om sagsbehandlingen har været korrekt. Så på det punkt er vi ikke indstillet på at ændre ved forholdene, men hans behandling af sagen må selvfølgelig ikke have opsættende virkning.

Nøgleordene må således være »individuel sagsbehandling på kortest mulig tid«, således at de, der kommer til vore grænser, kan få en hurtig afklaring af deres situation. Og vi medvirker gerne til, at vi får den sagsbehandlings-

tid ned, sådan at vi giver de fremmede de bedst mulige vilkår i den ulykkelige situation, de jo er i.

Vi kan altså ikke støtte forslaget, men medvirker positivt i de forhandlinger, som regeringen skal i gang med.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Helge Adam Møller.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt takke alle ordførerne for de bemærkninger, de er kommet med – selvfølgelig specielt ordførerne for De Konservative, Venstre og Fremskridtspartiet, som var overvejende eller helt positive, men jeg vil da også takke for de bemærkninger, tilkendegivelser og klare standpunkter, der kom fra de øvrige ordførere. Det er nu meget rart at vide, nøjagtig hvor vi står, inden de forhandlinger, der skal i gang på et senere tidspunkt.

Jeg synes jo nok, at tallene eller de nøgne kendsgerninger taler for, at det er nødvendigt, at vi foretager noget. Og dér kan jeg jo også forstå, at regeringen vil spille ud med et antal forslag om en måned eller halvanden.

For to år siden var der knap 5.000 asylansøgere, sidste år knap 14.000, og i år bliver det over 17.000. Vi ved, at i begyndelsen af 1992 havde vi 28 asylcentre, og her pr. 10. januar åbnede vi center nummer 135, altså en femdobling på to år. Vi ved også, at i løbet af de sidste 12 år er antallet af udenlandske statsborgere i Danmark gået fra 102.000 til i dag 200.000, altså en fordobling.

Og så kommer jeg til det, der sådan set er det mest alvorlige i forbindelse med de ting, jeg har nævnt:

Tidligere lå anerkendelsesprocenten for asylansøgere mellem 70 og 80; det vil sige, at tre ud af fire, der søgte asyl i Danmark, også fik asyl, idet de var flygtninge og blev anerkendt som flygtninge.

I dag må vi konstatere, at i stedet for, at tre ud af fire får asyl, så nærmer vi os, at det kun er én ud af fire, der får asyl. De tre øvrige er altså ikke flygtninge. Men det, at de har været i det danske system i et eller halvandet år, har medført, at der er brugt utrolig mange ressourcer – penge, som kunne have været anvendt til at hjælpe et langt, langt større antal mennesker derude, hvor flygtningeproblemerne opstår.